

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/212/2019
Identifikačné číslo spisu:	2315224598
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:2315224598.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E. B., bytom v P., B. XX/XX, zastúpeného JUDr. Jánom Foltánom, advokátom so sídlom v Galante, SNP 708, proti žalovaným 1/ U. V., bytom v P., B. XXX/XX, a 2/ L. X., bytom v V., V. XX, oboch zastúpených JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Námestie Biely kríž 3, o zaplatenie náhrady škody 30.043,54 €, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8 C 687/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 20. augusta 2018 sp. zn. 23 Co 380/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní nemajú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 20. decembra 2016, č. k. 8 C 687/2015-135 žalobu zamietol a žalovaným priznal právo na náhradu trov konania. Z obsahu žaloby podľa súdu nie je zrejmé, či sa žalobca domáha ušlého zisku podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka alebo sa domáha straty na zárobku. Žalobca nepreukázal vznik ani výšku ním uplatneného nároku na náhradu straty na zárobku počas práceneschopnosti a po skončení práceneschopnosti. S odvolaním sa na znalecký posudok i iné dôkazy dospel ďalej k záveru, že nie je potrebné priznať ani nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia. Taktiež neboli prípustným spôsobom preukázané nároky na úhradu liečebných nákladov, opodstatnenosť úradných prekladov do nemčiny, keďže pracoval v Rakúsku. Zároveň nepreukázal stratu a hodnotu zlatej retiazky, o ktorú prišiel. Súd prvej inštancie neuznal ani výdavky na špeciálnu stravu, ani nárok na nemajetkovú ujmu. Navyše bol žalobca v priebehu konania na okresnom súde vyzvaný, aby špecifikoval svoje nároky, čo neučinil a toto viedlo v konečnom dôsledku k zamietnutiu žaloby.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 20. augusta 2018 sp. zn. 23 Co 380/2017 na odvolanie žalobcu potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny a priznal žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd prebral v celom rozsahu

súdom prvej inštalácie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku. Odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľal i právne závery súdu prvej inštalácie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkázal na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštalácie odchýliť a nedal za pravdu odvolateľovi. K odvolacím námietkam žalobcu sa navyše osobitne vyjadril.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštalácie a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP argumentujúc tým, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Nepovažoval rozhodnutie odvolacieho súdu za riadne odôvodnené, nakoľko sa odvolací súd nevyporiadal s dôležitými tvrdeniami uvedenými v jeho odvolaní.

4. Žalovaní vo svojom vyjadrení považovali napadnutý odvolací rozsudok za riadne odôvodnený a tvrdenia dovolateľa za nedôvodné.

5. Žalobca vo vyjadrení k stanovisku žalovaných k podanému dovolaniu ďalej uviedol, že súd sa nesprávne vyporiadal so skutkovými tvrdeniami, ako aj s dôkazmi, ktoré predložil žalobca. Obe napadnuté rozhodnutia sú navyše zmätočné, pretože konajúce súdy konštatovali neexistenciu dôkazov, ktoré boli predložené. Žalovaní v ďalšej svojej replike navrhli dovolanie odmietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 CSP), a to oprávnenou osobou, teda stranou sporu, v ktorej neprospech boli dovolaním napádané rozhodnutia vydané (§ 424 CSP), riadne zastúpenou (§ 429 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ CSP), pristúpil najskôr k skúmaniu splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania a predpokladov prípustnosti dovolania.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

10. Dovolateľ namieta vadu podľa § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa tohto ustanovenia, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Skoršia nejednotnosť rozhodovacej praxe najvyššieho súdu v tom, či za procesný postup považovať i rozhodnutie (ako konečný produkt rozhodovacej činnosti súdu), bola odstránená prijatím stanoviska občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nedostatky v odôvodnení rozhodnutia zakladajú tzv. zmätočnosťnú vadu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP len výnimočne.

13. V prejednávanej veci o prípad vyššie spomenutej výnimočnosti, a teda ani o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné i podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

14. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

15. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Námietky sa čiastočne týkajú vykonania a vyhodnotenia dôkazov, ktorých relevantnosť v dovolacom konaní v zmysle § 420 písm. f/ CSP je vysvetlená v ďalších bodoch. Odvolací súd prebral v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správny skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľal i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkázal na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemohol preto dať za pravdu odvolateľovi. K jednotlivým odvolacím námietkam žalobcu sa ešte osobitne vyjadril. Stotožnil sa aj s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca jednotlivé uplatnené nároky žalobca nepreukázal. Pri každom z nich aj osobitne uviedol, prečo tento názor zaujal. S poukazom aj na vyššie citovanú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že nie je zo strany odvolacieho súdu potrebné osobitne reagovať na každý bod opravného prostriedku, ktorým sa zaoberá. Nebolo preto nevyhnutné osobitne

reagovať napríklad na otázku rakúskej právnej úpravy k problematike výpovede z pracovného pomeru a jej odôvodnenia. Ako vyplýva z kontextu celého rozhodnutia odvolacieho súdu, išlo len o parciálnu záležitosť, ktorá samotná, aj keby sa zakladala na reálnom základe, nemohla zvrátiť rozhodnutie súdu v prospech žalobcu. Na zamietnutie žaloby a následné potvrdenie rozhodnutia bolo dosť dôvodov aj bez tejto skutočnosti.

16. Pokiaľ dovolateľ vytýkal nesprávne zistený skutkový stav veci, resp. nesúhlasil so skutkovými zisteniami, ich hodnotením a nevykonaním všetkých navrhnutých dôkazov, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej procesnoprávnej úpravy (OSP) nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (napr. R 42/1993, 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

17. Najvyšší súd uvádza, že súdy nižších stupňov neboli povinné vykonať všetky navrhnuté dôkazy, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrila výlučne súdu, a nie stranám (§ 185 ods. 1 CSP). Ak súd niektorý dôkaz nevykonával, mohlo to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999), čo nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

18. Vzhľadom k vyššie uvedenému odmietol dovolací súd dovolanie žalobcu namietajúceho procesnú vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP) podľa § 447 písm. c/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.